Paaszondag – jaar C *20 april 2025*

Lezingen

- Hnd 10, 34a. 37-43 (We hebben met Hem gegeten)
- Joh 20, 1-9 (Hij moest uit de doden opstaan)

Homilie

Pasen, een feest van ongeveer tweeduizend jaar geleden. De vrienden van Jezus kwamen stilaan tot het besef dat hun Heer, die gestorven was, leeft. Voor Maria Magdalena was het nog nacht (letterlijk en figuurlijk), voor Petrus en Johannes was het (ook letterlijk en figuurlijk) een tocht om te ontdekken wat er met Jezus gebeurd was. Het werd een tocht van zien, inzien en geloven. De paaservaring van Maria Magdalena, Petrus en Johannes is een gebeuren in de geschiedenis, met diepe persoonlijke uitwerking.

Vieren we dan vandaag en in elke eucharistieviering een herinnering, een herdenken of is het toch iets meer?

Pasen is te groot en te belangrijk om alleen een feit uit de geschiedenis te zijn, iets uit een ver verleden. Pasen gebeurt vandaag, hier en nu, bij jou en mij, bij de een wat vroeger en dieper dan bij de ander. We zouden ook het sterven van Jezus kunnen blijven gedenken, zoals we de dood van een geliefd mens gedenken. Maar er is meer en het gebeurt dieper.

Als er alleen Goede Vrijdag zou zijn, dan zou het niet uit te houden zijn. Want het lijden en sterven van Goede Vrijdag gebeurt ook nog altijd vandaag, waar mensen gedood worden, op de vlucht zijn, leven in honger. Goede Vrijdag gebeurt ook vandaag waar mensen al lang angstig zijn, ziek zijn, eenzaam leven, aan zichzelf worden overgeleverd. Goede Vrijdag gebeurt ook vandaag waar geliefde mensen sterven of waar mensen leven in pijn en verdriet. Goede Vrijdag verlamt ons, verstart ons, maakt echt leven onmogelijk. We zitten in duisternis of we zijn er helemaal kapot van.

Gelukkig is er Pasen, en Pasen gebeurt ook nu. De volgelingen van Jezus ervaren dat het gegeven van dood is dood, alles is voorbij, het gesloten graf en het dode lichaam geen toekomst hebben. Ze voelen iets anders. Ze ervaren

Iemand die leeft. Ze gaan op weg. Ze worden stilaan open en anders. Ze worden hoopvolle mensen. Het is een onverwoestbaar gegeven dat hen draagt. Ze stralen het uit.

Die levende hoop maakt geestdriftig, drijft ons voort en doet ons leven. Deze ervaring, dit geloven geeft ons een HOU-VAST. Er is Iemand waaraan je je kunt optrekken, Iemand die verbondenheid brengt. Die verbondenheid tussen God en de mens gaat zo dadelijk tot uitdrukking komen bij het doopsel van Felix
Het gelovig houvast kan ons enthousiast maken en ons tot anders leven brengen, tot engagement. Dit geloven helpt ons om een levensgeest te brengen waar ziekte is, verbondenheid te brengen waar uitstoting is. Dit gelovig gebeuren helpt ons te ijveren voor een wereld waar iedereen evenwaardig is. Dit geloven kan ons stimuleren om ons in te zetten voor de natuur, die we als gelovigen ‘schepping’ noemen, waar Leven mogelijk blijft. Dit geloven geeft ons nieuwe kansen, waar wij gefaald hebben. Dit geloven brengt ons hoop op een leven over de dood heen, want Gods liefde vergaat nooit.

God ziet ons graag, Hij is een Vader, een Moeder, die doet leven. Laat ons Pasen vieren als feest van leven over dode momenten heen. Hierin is Jezus ons voorgegaan.

Ik wil eindigen met de eerste wens van Jezus bij Zijn verschijning aan Zijn leerlingen en dit is ook mijn wens voor jullie: Sjaloom, Vrede zij jullie.